

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL N. S. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2016 m. birželio 15 d. Nr. 242-220
Vilnius

Lietuvos bankas gavo N. S. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Per eismo įvykį 2015 m. spalio 2 d. (toliau – eismo įvykis) buvo sugadinta pareiškėjai priklausanti transporto priemonė „BMW 320D“ (toliau – transporto priemonė, automobilis). Pareiškėja kreipėsi į AB „Lietuvos draudimas“, apdraudusią eismo įvykio kaltininko civilinę atsakomybę, prašydama išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią transporto priemonei padarytą žalą. Draudiko ekspertas 2015 m. spalio 7 d. atliko sugadintos transporto priemonės apžiūrą ir, vadovaudamasis duomenimis apie dėl eismo įvykio transporto priemonei padarytų sugadinimų apimtį ir remdamasis kompiuterinėje duomenų bazėje *Audatex* nurodyta informacija apie transporto priemonių detalių ir remonto darbų kainas, apskaičiavo 2 210,86 Eur dėl eismo įvykio poveikio transporto priemonės remonto išlaidų išmoką.

Pareiškėja, nesutikdama su draudiko apskaičiuotu automobilio remonto išlaidų dydžiu, kreipėsi į transporto priemonių vertintoją E. L., kad parengtų transporto priemonės vertinimo ataskaitą. Kelių transporto vertinimo ataskaitoje nurodyta, kad nuostolio suma sudaro 3 801,99 Eur (be PVM). Draudikas, nesutikdamas su turto vertintojo nurodytomis transporto priemonės remonto išlaidomis, kreipėsi į remonto įmones UAB „Inchape motors“, UAB „Matsuda“ ir UAB „Automobilių dažymo sistemos“. Remdamasis minėtų remonto įmonių sudarytomis transporto priemonės remonto sąmatomis, draudikas pareiškėjai išmokėjo 3 088,80 Eur draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal UAB „Inchape motors“, UAB „Matsuda“ ir UAB „Automobilių dažymo sistemos“ sudarytose remonto sąmatose nurodytų automobilio remonto išlaidų vidurkį.

Pareiškėja, nesutikdama su draudiko išmokėtos draudimo išmokos dydžiu, kreipėsi dėl ginčo nagrinėjimo nurodė, kad Lietuvos Respublikos turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 23 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad turto vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol Lietuvos Respublikos Vyriausybės įgaliota atlikti turto arba verslo vertintojų ir turto arba verslo vertinimo įmonių valstybinę priežiūrą įstaiga nėra nustačiusi jos neatitikties šio įstatymo 22 straipsnyje nustatytiems reikalavimams ir (arba) kol ji nėra nuginčyta teisme. Pareiškėja nurodė, kad nukentėjusiam trečiajam asmeniui nusprendus dėl eismo įvykio sugadintos transporto priemonės neremontuoti, draudikas neturi pagrindo kreiptis į remonto įmones dėl automobilio remonto sąmatų sudarymo. Pareiškėja pabrėžė, kad draudiko sprendimas nesivadovauti turto vertinimo ataskaitos duomenimis apie transporto priemonės remonto vertę yra nepagrįstas. Remdamasi nurodytomis aplinkybėmis, pareiškėja Lietuvos banko prašė rekomenduoti draudikui išmokėti 713,19 Eur neišmokėtos draudimo išmokos, kuri visa apimtimi atlygintų turto vertintojo ataskaitoje nurodyto nuostolio sumą, dalį. Pareiškėja taip pat pateikė reikalavimą dėl 50 Eur teisinių išlaidų pagal UAB „Finaura“ išrašytą sąskaitą faktūrą atlyginimo.

Draudikas atsiliepė pareiškėjos kreipimąsi nurodė, kad turto vertinimo ataskaita neturi didesnės išankstinės įrodomosios galios ir yra lygiavertis įrodymas vertinant dėl eismo įvykio

padarytą žalą ir nustatant nuostolio dydį. Draudikas pabrėžė, kad pareiškėjai išmokėta draudimo išmoka buvo apskaičiuota pagal būtinas turto remonto išlaidas, kurių reikia transporto priemonei sugrąžinti iki eismo įvykio buvusią būklę, ir kad šios remonto išlaidos buvo apskaičiuotos pagal vidutinius remonto įkainius.

Draudiko teigimu, pareiškėjos pateikta Kelių transporto vertinimo ataskaita neatitinka Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintose Eismo įvykio metu padarytos žalos ir draudimo išmokos taisyklėse (toliau – Taisyklės) nustatytų žalos nustatymo sąlygų. Draudikas pabrėžė, kad turto vertintojo nurodytos transporto priemonės detalių kainos yra didesnės, nei rinkoje vyraujantys vidutiniai dalių įkainiai. Draudikas nurodė, kad draudiko atliktas rinkos tyrimas atitinka Taisyklių 15 punkte nustatytas transporto priemonių būtinų remonto išlaidų pagal vidutines kainas skaičiavimo sąlygas ir pagrindžia, kad pareiškėjos automobilis gali būti suremontuotas už mažesnę, nei turto vertinimo ataskaitoje nurodyta, remonto išlaidų kainą.

Draudikas taip pat teigė, kad turto vertinimo ataskaita yra teorinio pobūdžio, kadangi ji nėra pagrįsta jokiais rinkoje egzistuojančių transporto priemonės „BMW 320D“ remonto išlaidų duomenimis. Draudiko vertinimu, Taisyklėse numatyta, kad žalos atlyginimas privalo atitikti vidutines rinkos kainas. Draudikas nurodė, kad atliktas transporto priemonės „BMW 320D“ remonto išlaidų rinkos tyrimas yra objektyvus kriterijus apskaičiuojant vidutines automobilio remonto išlaidas, todėl draudiko nustatytas žalos dėl transporto priemonės eismo įvykio metu sugadinimo įvertis yra sąžiningas ir teisingas.

Draudikas, pateikdamas atsikirtimus dėl pareiškėjos reikalavimo atlyginti patirtas teisiųjų paslaugų išlaidas, nurodė, kad kreipimosi į Lietuvos banką turinys ir forma nereikalauja teisinio išsilavinimo arba specialių žinių. Nagrinėjamu atveju pareiškėja tik pateikė vartotojo kreipimosi dėl ginčo Lietuvos banke nagrinėjimo formoje nurodytus ginčo nagrinėjimui Lietuvos banke reikšmingus duomenis. Draudiko vertinimu, pareiškėja nenurodė jokių ginčo aplinkybių, kurių suformulavimui būtina teisinė pagalba. Draudikas nurodė, kad pareiškėjos kreipimėsi pateikiama tik nuoroda į viešai prieinamą Turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymą. Draudikas taip pat pabrėžė, kad, atsižvelgiant į tai, jog draudiko išmokėtos draudimo išmokos dydis yra pagrįstas, nėra pagrindo tenkinti pareiškėjos reikalavimo dėl papildomos draudimo išmokos mokėjimo ir teisiųjų paslaugų išlaidų atlyginimo. Remdamasis atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi nurodytomis aplinkybėmis, draudikas nurodė, kad pareiškėjos reikalavimai dėl papildomos draudimo išmokos mokėjimo ir teisiųjų paslaugų išlaidų atlyginimo yra atmestini.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Vertinant Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktus įrodymus, svarbu pažymėti, kad Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) 15 straipsnio 3 dalyje yra įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė, pagal kurią turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Minėta žalos dydžio nustatymo taisyklė detalizuota Taisyklių 13 punkte, kuriame numatyta, kad nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas ar Biuras, vadovaudamasis atsakingo draudiko ar Biuro įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą

turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus.

Vadovaujantis Taisyklių 15 punktu, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

Atsižvelgiant į pirmiau minėtas eismo įvykio metu patirtos žalos dydžio nustatymą reglamentuojančias teisės aktų nuostatas pažymėtina, kad turto vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas, bet ne vienintelis, iš žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, todėl šis įrodymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek ir pareiškėjos pateiktų – įrodymų visumą. Turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 24 straipsnio 1 dalies nuostata, kad turto vertinimo ataskaita turi juridinę galią, jeigu ji atitinka šio įstatymo 23 straipsnyje nurodytus reikalavimus, ir šio straipsnio 3 dalies nuostata, kad turto vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol ji nenuginčyta įstatymų nustatyta tvarka, reiškia, kad turto vertinimo ataskaita atitinka rašytiniams įrodymams keliamus reikalavimus, – tai numato Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 197 straipsnio 1 dalis (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2007 m. spalio 22 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-413/2007). Turto ir verslo vertinimo pagrindų įstatymo 23 ir 24 straipsniuose nėra nuostatų, kad turto vertinimo ataskaitos turėtų didesnę įrodomąją galią vertinant įrodymus, pateiktus nagrinėjant civilinio pobūdžio ginčą. Konstatavus minėtą aplinkybę, kartu darytina išvada, kad turto vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuponuoja ir prielaidos, kad ji turi aukštesnę įrodomąją galią nei kiti žalos administravimo byloje esantys įrodymai ir savaime jų nepaneigia, nes, kaip jau buvo minėta, turto vertinimo ataskaita yra viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri turi būti vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles.

Vertinant Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktus įrodymus, pagrindžiančius dėl eismo įvykio pareiškėjos turtui padarytos žalos dydį, pažymėtina, kad žala, padaryta asmens turtui, turi būti atlyginama laikantis visiško nuostolių atlyginimo principo (Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.251 straipsnis), kuris iš esmės reiškia, kad žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti iki pažeidimo buvusių padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia ir tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo privalo būti nustatytas tikrasis žalos dydis, kadangi, nustatčius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, lieka iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Vertinant draudiko nurodytą aplinkybę, kad Kelių transporto vertinimo ataskaitoje nustatytas transporto priemonės remonto išlaidų skaičiavimas prieštarauja transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo teisinius santykius reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytoms žalos nukentėjusio trečiojo asmens turtui įvertinimo sąlygoms, pažymėtina, kad Kelių transporto vertinimo ataskaita buvo sudaryta pagal turto vertinimą reglamentuojančius teisės aktus, kurių nuostatos iš esmės numato Taisyklių 15 punkte įtvirtintas būtinų remonto išlaidų skaičiavimo pagal vidutinius remonto įkainius sąlygas. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad siekiant nustatyti tikslų nuostolio dydį ir vadovaujantis įrodymų visumos vertinimo nuostatomis, pagrįsta atsižvelgti į turto vertinimo ataskaitoje nurodytas dėl eismo įvykio transporto priemonei padarytų sugadinimų remonto išlaidas.

Kaip minėta, turto vertintojo ataskaitoje nurodyta, kad transporto priemonės remonto išlaidos sudaro 3 801,99 Eur (be PVM). Remiantis draudiko atliktu rinkos tyrimu nustatyta, kad UAB „Inchape motors“ nurodė, jog transporto priemonę suremontuotų už 3 106,59 Eur (be PVM),

UAB „Matsuda“ nurodė, kad automobilis būtų suremontuotas už 3 239,05 Eur (be PVM), o UAB „Automobilių dažymo sistemos“ nustatė, kad automobilio remonto išlaidos sudarytų 2 920,77 Eur (be PVM). Lietuvos bankui ginčo šalių pateikti paaiškinimai ir įrodymai patvirtina, kad draudikas pareiškėjai išmokėjo 3 088,80 Eur draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal UAB „Inchape motors“, UAB „Matsuda“ ir UAB „Automobilių dažymo sistemos“ sudarytose remonto sąmatose nurodytų automobilio remonto išlaidų vidurkį.

Atsižvelgiant į draudiko išmokėtos 3 088,80 Eur draudimo išmokos dydžio pagrįstumą pažymėtina, kad Lietuvos bankui nebuvo pateikta objektyvių įrodymų (pvz., įgalioto transporto priemonių „BMW“ gamintojų atstovo Lietuvoje, kurio statuso turėjimas preziūmuoja prekių ir paslaugų kokybę, sudarytos automobilio remonto sąmatos), patvirtinančių, kad už nurodytą draudimo išmokos sumą dėl eismo įvykio padaryti transporto priemonės sugadinimai būtų kokybiškai suremontuoti ir kad automobiliui būtų visiškai grąžinta iki eismo įvykio buvusi būklė. Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo teigti, kad draudiko sprendimas apskaičiuoti pareiškėjai mokėtiną draudimo išmoką pagal UAB „Inchape motors“, UAB „Matsuda“ ir UAB „Automobilių dažymo sistemos“ sudarytose remonto sąmatose nurodytų automobilio remonto išlaidų vidurkį, neatsižvelgiant į turto vertintojo nurodytą transporto priemonės remonto išlaidų sumą, atitinka transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo kompensacinės paskirties sąlygas.

Nagrinėjamu atveju, vertinant draudiko surinktus įrodymus apie rinkoje vyraujančias transporto priemonės „BMW 320D“ remonto kainas pareiškėjos pateiktų faktinių duomenų (turto vertinimo ataskaitos duomenų) kontekste, nustatyta, kad UAB „Matsuda“ sudarytoje remonto sąmatoje nurodyta 3 239,05 Eur (be PVM) automobilio remonto išlaidų suma yra beveik lygi draudiko pateiktose automobilio remonto sąmatose ir pareiškėjos pateiktoje turto vertinimo ataskaitoje nurodytų automobilio atkuriamųjų verčių (išlaidų) vidurkiui. Be to, pažymėtina, kad UAB „Matsuda“ nurodytos transporto priemonės remonto išlaidos yra artimiausios turto vertintojo nustatytai šio automobilio atkūrimo išlaidų sumai.

Remiantis nustatytomis aplinkybėmis ir atsižvelgiant į CK 6.251 straipsnyje nurodytą visiško nuostolio atlyginimo principą, tačiau nepaneigiant TPVCPDĮ įtvirtintų draudimo išmokos skaičiavimo pagal vidutines automobilio remonto išlaidas nuostatų, darytina išvada, kad UAB „Matsuda“ nurodytos 3 239,05 Eur (be PVM) transporto priemonės remonto išlaidos atitinka tikslios žalos nustatymo sąlygas. Atsižvelgiant į tai ir įvertinus aplinkybę, kad UAB „Matsuda“ sudaryta transporto priemonės remonto sąmata yra objektyvus įrodymas, patvirtinantis, kad už šioje remonto sąmatoje nurodytą išlaidų sumą automobiliui būtų grąžinta iki eismo įvykio buvusi būklė, draudimo išmoka, atlyginanti dėl eismo įvykio pareiškėjos turtui padarytą žalą, turi būti skaičiuojama pagal UAB „Matsuda“ transporto priemonės remonto sąmatoje nurodytas remonto išlaidas. Kadangi Lietuvos bankui pateikti įrodymai patvirtina, kad draudikas pareiškėjai yra išmokėjęs 3 088,80 Eur draudimo išmoką, papildoma draudimo išmoka turi būti 150,25 Eur.

Konstatuotų aplinkybių kontekste taip pat svarbu pažymėti ir tai, kad nagrinėjamu atveju nesivadovavimas nepriklausomo turto vertintojo sudaryta vertinimo ataskaita nereiškia, kad draudikas, pareiškėjai pateikus įrodymus, patvirtinančius, kad už išmokėtą draudimo išmoką nebuvo galima suremontuoti jai priklausančios transporto priemonės iki eismo įvykio buvusios būklės, neturėtų atlyginti ir pareiškėjos nuostolių, viršijančių išmokėtą draudimo išmoką.

Atsižvelgiant į pareiškėjos reikalavimą dėl 50 Eur teisinių išlaidų pagal UAB „Finaura“ išrašytą sąskaitą faktūrą atlyginimo pažymėtina, kad neteisminio vartojimo ginčų tvarką reglamentuojančio Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad priimant sprendimą dėl ginčo esmės turi būti sprendžiama dėl vartotojo patirtų išlaidų, susijusių su vartojimo ginčų neteisminio sprendimo procedūra (įskaitant būtinas ekspertizės ar laboratorinių tyrimų išlaidas, išlaidas advokato ar advokato padėjėjo pagalbai apmokėti ir vertimo išlaidas), atlyginimo proporcingai patenkintų vartotojo reikalavimų daliai. Pažymėtina, kad analogiškos nuostatos yra įtvirtintos ir Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 62 punkte.

Nagrinėjamu atveju pareiškėja Lietuvos bankui nepateikė įrodymų, patvirtinančių, kad ji turėjo advokato arba advokato padėjėjo teisinės pagalbos išlaidų. Lietuvos bankui buvo pateikta tik juridinio asmens UAB „Finaura“ išrašyta sąskaita faktūra, kuri negali patvirtinti advokato arba advokato padėjėjo teisinės pagalbos pareiškėjai suteikimo aplinkybių. Kadangi vartojimo ginčų nagrinėjimo Lietuvos banke tvarką reglamentuojančių teisės aktų nuostatos numato vartotojo teisę, visiškai ar iš dalies patenkinus jo reikalavimą, reikalauti tik advokato arba advokato padėjėjo teisinių paslaugų išlaidų atlyginimo, pareiškėjos reikalavimas dėl 50 Eur pagal juridinio asmens UAB „Finaura“ išrašytą sąskaitą faktūrą atlyginimo, nesant advokato arba advokato padėjėjo teisinių paslaugų suteikimo aplinkybes pagrindžiančių įrodymų, yra atmestinas.

Remdamasis išdėstyta informacija ir vadovaudamasis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų nagrinėjimo tvarkos aprašo patvirtinimo“ 3 punktu, šiuo nutarimu patvirtinto Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų nagrinėjimo tvarkos aprašo 41.2 papunkčiu bei Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 3 dalies 10 punktu ir Lietuvos banko įstatymo 47 straipsnio 12 dalimi, n u s p r e n d ž i u:

1. Iš dalies patenkinti pareiškėjos N. S. reikalavimą, rekomenduojant draudikui pareiškėjai išmokėti papildomą 150,25 Eur draudimo išmoką, kuri atlygintų UAB „Matsuda“ sudarytoje transporto priemonės automobilio remonto sąmatoje nurodytas šio automobilio remonto išlaidas.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo šio sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie šio sprendimo rezoliucinės dalies 1 punkte nurodytos rekomendacijos įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtos rekomendacijos, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Reguliuojamos rinkos priežiūros skyriaus viršininkas,
pavarduojantis Finansinių paslaugų ir
rinkų priežiūros departamento direktorių

Vaidas Cibas